

Период између два велика светска рата у Мачви, Поцерини и Посавотамнави обележило је културно просветно деловање професора шабачке гимназије, Живорада Жике Поповића. Почетком 1928. године иницијативом Жике Поповића основана је Шабачка народна књижница и читаоница. На таласу ентузијазма који је ширио Жика Поповић основане су у то време у већини села данашње владимирачке општине, народне књижнице и читаонице.

Данашња Библиотека у Владимирцима настављач је традиције Народне књижнице и читаонице основане 1929. године. За датум оснивања читаонице у Владимирцима могао би се узети и 26. август 1929. године када су Министарству просвете послата правила читаонице на одобрење. Већ у децембру 1928. године у Лојаницама је основана прва читаоница да би до краја 1939. године биле основане и читаоница у Белотићу, Пејиновићу, Драгојевцу, Јазовнику, Вукошићу, Звезду, Дебрцу, Јаловику, Крнулама, Меховинама, Прову.

Из тог времена сачувано је веома мало докумената о раду читаоница. Познато је да се њихов рад одвијао нередовно и у веома тешким условима и да су поред популаризације књиге и читања, развијани и други облици културно просветног рада најчешће кроз разна предавања, трибине и позоришне представе.

Рад новоосноване читаонице у Владимирцима потрајао је веома кратко. О разлозима престанка рада само годину дана после оснивања могуће је слутити на основу веома жустре полемике објављене у неколико бројева Шабачког гласника у августу 1933. године између бившег председника удружења др Хаима Русоа и члана утемељача М. Малешевића. Аргументи којима се њих двојица супротстављају један другом као да су се током деценија претворили у општа места у расправама о културном деловању на нашим просторима. У полемици др Хаим Русо тврди да су разлози гашење читаонице били "материјалне природе" али и због тога што се "менталитет владимирачког народа није могао прилагодити читаоници и њеним циљевима" а "пошто је народ много радије посећивао установе друге врсте а у њима трошио 4-5 пута већу суму од чланарине". Насупрот њему М. Малешевић разлоге за обустављање активности читаонице проналази у лошем раду њеног руководства. И тако до данашњег дана за сваки неуспех на културном пољу крива је или "назаинтересована публика" или "неспособно руководство".

Било како било тек рад читаонице је обновљен 1936. године. Ново руководство са

председником апотекарром Милошом Станковићом али и са већим интересовањем читалаца наставило је рад успешно савлађујући све тешкоће до почетка Другог светског рата када рад читаонице јењава.

Непосредно по окончању рата владирачка културна сцена доживљава у новим идеолошким оквирима пуну експанзију. По опробаној стратегији Совјетског савеза у идеолошком раду и у оквиру нове културна политике, прво у Владимирцима а потом и у осталим селима граде се домови културе и започиње интензиван рад. У оквиру Народног универзитета делује и новоформирана библиотека по први пут као државна установа са обезбеђеним средствима за рад из државних фондова.

Новоосновани Народни универзитет 4. Јули поред активности везаних за културну политику био је и седиште агитационог и идеолошког рада и место на ком је кроз различите врсте течајева и курсева млада држава обучавала недостајуће кадрове за потребе свог економског развоја.

Током времена установа је преживела више организационих трансформација које нису битно задирале у суштину њеног функционисања. Тако је 1988. године Народни универзитет преименован у Центар за културу 4. Јули да би 1993. новом реорганизацијом 4. јули био избачен из назива установе. Коначно доношењем Закона о библиотечкој делатности Центар за културу је преименован у Библиотеку "Диша Атић".

Из зграде Дома палим борцима Посавотамнаве Библиотека се (тада под називом Народни универзитет 4. јули) 1977. са музејском поставком преселила у тек реновирану зграду Конака. У Дому су се задржале активности везане за различите курсеве, састанке друштвено политичких организација, биоскоп "Партизан" и аматерски рад.

Зграда Конака, реновирана 1976. године једна је од настаријих али и највреднијих архитектонских дела у Посавотамнави. Изграђена је кулуком и нарезима за потребе среског начелства 1851. године и била је у том времену једна од најлепших грађевина у својој широј околини. Као седиште среских капетана била је центар власти чију је склоност ка корупцији описивао и Милован Глишић смештајући у њу радњу своје чувене приповетке Члава шећера. Стара зграда среског начелства у Владимирцима представљају једну од најинтересантнијих грађевина ове врсте из XIX века на територији уже Србије. Она је посебно значајна и због тога што је једна од ретких зграда ове намене која је сачувана у готово аутентичном облику. Због своје

културно-историјске, архитектонске и етнографске вредности, зграда је стављена под заштиту закона.